

GLAS IN LOOD-VENSTER, NAAR ONTWERP VAN JAAP GIDDING.

BINNENHUISKUNST BIJ UNGER EN VAN MENS TE ROTTERDAM.

De grijze, grauwe kamers van een jaar of dertig geleden, waar geen enkele kleur in opleefde, waar alles versmolt in een, zij het ook schoone, doffe, eentonige harmonie, in welke iedere kleur ondergeschikt was aan het binnenzevende licht, dat de dingen met een atmosferisch waas omhulde; deze harmonie, zoo hartstochtelijk bemind door menschen die oud beginnen te worden, zij heeft afgedaan, waarschijnlijk wel bij iedereen, die zijn smaak, zijn gansche bewustzijn ver-

frischt voelt, vernieuwd door de jongste kunst-uitingen; een kleurenfontaneling, als den bezoeker op de bovenvermelde tentoonstelling met vreugde vervulde.

Men vond hier niet het kleurige, dikwijls n'importe comment aangewend, zooals onlangs te Dordt in Mevrouw Wegerif's batiks, maar de vindingen van een subtiel-fijn coloriet, een kleurfantast met uiterst gevoelige oogen.

Het was naast de reeds algemeen bekende deftige schoonheid van Eisenloeffel's bronzen, waar de kleur als een zachte bescheiden bloem in den sonoren glans van de donkere bronskleur, in de statige omhulling van den donkeren grondvorm schuil ging, ons als lokte en streelde. Of waar men haar groot, breed-uit in de ruimte zag hangen aan fragiele dunne kettingen, in het donker van het

brons telkens fijn en rank gevat, een schoon silhouet vormend bij de onderlinge verhoudingen in de wijde der kamer. En ook waar een doorschijnende email rozet in de kap van een schemerlampje — geel met zacht véronaise en even wat Engelsch rood — als een lichtend, zacht intimiteit-uitstralend oog, rustig in het avondduister tot ons sprak.

Bij deze schoonheid zagen althans wij Rotterdammers voor het eerst de wollen borduursels, door den binnenhuis-kunstenaar De Zwart ontworpen en door zijne echtgenootte Mevrouw De Zwart—Ketjen uitgevoerd. Ik kan geen duidelijker woord voor